

Tấm Lòng Của Lão Ngự Phủ

Nhắc lại, Bạch Diện Thư Sinh và Phạm nương nương bị bọn quần ma bức bách, nên lấy làm tức giận vô cùng. Phạm nương nương hiểu rõ rằng Lý lang của mình công lực chưa phục hồi đầy đủ, bởi vậy hiện giờ chàng chẳng phải là đối thủ của đám cường địch kia. Nàng vung kiếm đỡ gạt hàng loạt binh khí của bọn ma đầu, đồng thời cố gắng che chở cho chàng khi có một vài đường đao lợi hại áp chế chàng.

Phải công nhận rằng những chiêu kiếm pháp thần tình uyển chuyển của môn phái Nga Mi qua thân pháp và thủ pháp của Phạm nương nương trông mới vi diệu kỳ ảo làm sao! Với thanh trường kiếm trên tay, vị nữ lưu cự chưởng môn nhân phái Nga Mi vũ lộng liên hoàn. Kiếm ảnh loang loáng, đỡ nam gạt bắc, giương đông kích tây, khi bay hản lên không, lúc sà sát đất. Bọn quần ma dù cố gắng đến mấy vẫn chưa thể nào trấn áp được Phạm nương nương trong những hiệp đầu.

Còn Bạch Diện Thư Sinh thì sao? Tuy không còn vẻ uy dũng thần oai như trước khi bị lão ma đầu Hồn Thế Tà Thần hãm hại, song Lý tiên sinh vẫn tỏ rõ một tay cao thủ lão luyện giang hồ. Vốn biết mình không đủ bản lĩnh như xưa, cho nên họ Lý chủ yếu chỉ dùng những đòn thủ, lạng lách né tránh cũng chẳng kém phần mau lẹ tài tình. Đám quần ma nhận thấy Bạch Diện Thư Sinh không còn lắm liệt như xưa nữa, bèn hè nhau hùng hổ nhào tới đánh nhau. Phạm nương nương nhắc thấy bọn địch thủ trấn áp lang quân, liền hét to một tiếng, dùng tuyệt chiêu vọt chéo lên đường kiếm nhanh như chớp xẹt. Tiếng rú chưa kịp thoát ra khỏi cửa mồm, một tên cao thủ ma đầu bên tả bị đứt tiện ngang lưng, máu tuôn òng ộc. Chẳng kể đến thân, nàng chĩa mũi kiếm về phía trước sử dụng chiêu thức “Mãnh hổ quá giang”. Một trong những tên đang vây hãm Lý tiên sinh lợi dụng lúc chàng xoay người gạt hai lưỡi đao cùng chém tới định lia ngang cổ chàng liền bị mũi kiếm của Phạm nương nương từ sau lưng xuyên qua trước ngực. Chỉ trong chớp mắt, lưỡi kiếm đã được thu lại rồi quạt ngang để gạt phắt một lần đến ba ngọn đao vừa chém tới. Trong khí đó tên địch thủ bị thủng lưng rú lên, ngã vật về một phía, máu vọt thành vòi, giầy đàn đạp hồi lâu mới chịu nằm yên. Sau ba tiếng “chát” xết tai, Phạm nương nương cảm thấy hổ khẩu tê chồn. Nàng chưa kịp hoành thân trở bộ, lại phải nhào người ngược thanh kiếm đỡ vệt một ngọn thiết côn vừa bổ xuống đầu họ Lý: “Choang!”. Thanh kiếm trên tay nàng suýt nữa vọt mất.

Nói về Bạch Diện Thư Sinh, tự này đến giờ không phải thụ động. Họ Lý cũng cố gắng hết sức, nhưng bọn ma đầu áp đảo ào ạt, làm cho chàng phải toát mồ hôi. Lúc đầu còn giữ được thế thủ, nhưng sau Lý tiên sinh buộc phải dùng đến thế công mới có thể giữ mình được. Họ Lý biết hiền thê của mình đã hạ thủ được vài tên nên phần chấn tinh thần. ý nghĩ táo bạo chợt lóe lên trong đầu Bạch Diện Thư Sinh: “Chiêu

thức ‘Nhất phiến đoạn hồn’ có thể thay bằng ‘Nhất kiếm đoạt hồn!’” Chàng liền vận dụng ngay. Kẻ chủ mưu là đầu não của quần ma này không ai khác hơn là lão già vận lục bào. Thế rồi Bạch Diện Thư Sinh liền thi triển tuyệt chiêu. Hiệu quả của óc sáng tạo thật là kỳ diệu. Lão ma đầu không ngờ đến đối phương dùng nổi một chiêu thức siêu phàm như vậy, nên không biết đâu mà đỡ. Cuối cùng, lão cứ việc đánh liều. Sau một tiếng rú thảm thiết vang lên, mũi kiếm thần sầu đã xuyên ngay vào huyết Mi tâm khiến lão ma đầu vận lục bào hồn lìa khỏi xác. Bạch Diện Thư Sinh hết sức phấn khởi, định dùng tiếp chiêu này để cự mấy tên khác. Nào ngờ đang vận khí đề cương để thu hồi nội lực vì phải sử dụng đến tuyệt chiêu, Lý tiên sinh chợt nghe hơi gió từ trên không vụt xuống đỉnh đầu. Chàng thất kinh tính lạng qua một bên để tránh, chợt nghe một tiếng “choang”. Thì ra lưỡi kiếm của Phạm nương nương đã nhanh nhẹn đón đỡ ngọn thiết côn của kẻ địch vừa bổ xuống. Nhưng Lý tiên sinh chưa kịp mừng thì xảy nghe tiếng rú thoát ra từ đôi môi xinh đẹp của ái nương. Bạch Diện Thư Sinh nhìn lại, vì bận đón đỡ ba đao, rồi tiếp theo lại đỡ ngọn côn ác hiểm cứu nguy cho chồng, Phạm nương nương mất đà chẳng né kịp, bị mũi kiếm đâm trúng vào đùi. Đau không chịu nổi nên nàng mới buột miệng rú lên. Chính trong khoảnh khắc chẳng phải chênh mảng mà là sự dao động của Lý tiên sinh xót vì tiếng rên của vợ nên không kịp đề phòng. Đôi luồng ánh sáng màu bạc nháng lên từ bàn tay hữu của tên đại hán áo vàng. Hai mũi phi tiêu “vèo, vèo” bay đến cắm phập vào huyết linh đài. Bạch Diện Thư Sinh buông rời thanh trường kiếm, hai tay giang rộng, mắt mở trừng trừng. Chàng khựng lại, chỉ thốt lên được vài tiếng:

– Ta chết mất, ái nương ơi! Xin vĩnh biệt...

Rồi chàng ngã sấp xuống chân nàng. Phạm nương nương bàng hoàng tâm can. Nỗi đau đớn của xác thân không đáng kể. Đẳng này Phạm nương nương như thấy đất trời ngửa nghiêng điên đảo. Cả thế gian dường như đang rung chuyển, cả cuộc đời vụt tắt ngấm niềm tin. Giờ đây cuộc sống chung quanh không còn ý nghĩa gì nữa hết. Ánh sáng tình yêu của nàng đã tắt. Bảo vật thiêng liêng và yêu dấu của nàng từ nay sẽ không còn tồn tại trên thế gian này. Tình lang yêu quý! Chàng sẽ vĩnh viễn ra đi. Ôi! Nàng phải theo chàng gấp, kéo không còn kịp nữa...

Phạm nương nương thét lên ba tiếng “Ồi chàng ôi!” và nhào đến ôm lấy thân hình Bạch Diện Thư Sinh. Trong lúc nàng chệch choạng như cái xác không hồn, bỗng đứng một loạt chỉ phong độc thủ “reo reo” xẹt đến điểm vào các đại huyết của nàng nhanh như chớp xẹt. Phạm nương nương gieo mình phủ lên xác chồng, bất động.

Đám quần ma xộc vào tìm kiếm khắp gian nhà cỏ. Suốt cả nửa giờ sục sạo vẫn chưa thấy gì, chúng bèn phóng hỏa đốt rụi ngôi thảo gian. Sau khi gom góp mấy tên bị tử thương, cả bọn thất vọng bỏ đi một nước...

Lúc đó đã vào đầu giờ Hợi.

Từ giữa mặt hồ bỗng xuất hiện một chiếc thuyền câu. Chiếc thuyền nhắm theo ngọn lửa sáng rực, băng băng lướt đến mỗi lúc một gần. Tới khi ngọn lửa sắp tàn,

người ta còn kịp nhận ra trên chiếc thuyền nan duy nhất chỉ có một lão già râu tóc bạc phơ. Lão gác bơi chèo, phóng xuống nước rồi đẩy thuyền lên doi cát. Lòng không khỏi bồn chồn, lão vội vã chạy lên chỗ đám cháy, chép miệng than:

– Ôi chao! Đúng là tổ uyên ương của Lý đại hiệp bị hỏa hoạn đây mà! Chẳng biết vợ chồng họ Lý có mệnh hệ gì không?

Khi lão đến nơi thì ánh lửa chỉ còn le lói với những đụn than hồng. Những thân cỏ xanh bị lửa bén nổ lép lép, ngoài ra mọi vật vẫn yên lặng hoàn toàn. Ông lão đảo cặp mắt già nua nhìn quanh ngơ ngác. Chợt lão phát hiện ra một vật gì đó lấp lánh dưới chân. Lão cẩn thận nhặt lên một thanh trường kiếm còn vậy máu bầm. Đôi mắt tròn xoe đầy kinh ngạc, lão bật thốt:

– Ái chà! Chả lẽ vừa rồi ở đây lại xảy ra một cuộc lưu huyết ư?

Tiện chân, lão rảo thêm mấy bước nữa. Trong bóng tối lờ mờ, lão nhìn thấy một đống đen thù lù nằm trên thảm cỏ. Lão tập trung nhãn lực vẫn không thể nào nhận ra là vật gì, bèn đánh bạo đưa chân khều nhẹ: “Ôi! Xác người! Nhưng ai đây, chớ có phải là vợ chồng Lý tiên sinh nhé!”. Nhủ thầm như vậy xong, lão mới đến tìm một đoạn cây cháy dở hua hua cho ánh lửa bừng lên. Dưới ánh sáng bập bùng của lửa, lão nhận ra y phục mà Phạm nương nương thường mặc hàng ngày. Lão buột miệng run giọng thốt:

– Ôi trời! Đúng là phu nhân của Lý đại hiệp rồi!

Lão thả vội cốc lửa xuống đất, lập cập đỡ lấy thân hình mềm nhũn của Phạm nương nương, vức dậy xem xét một hồi. Cố dần xúc động, vừa mừng vừa lo, lão lẩm bầm một mình:

– Phải thật gấm mới may ra còn kịp!

Cứu người như cứu hỏa, lão chẳng ngại tị hiềm ôm xúc Phạm nương nương định bước xuống thuyền cho lẹ. Nào ngờ lão vấp phải một vật gì dưới chân suýt ngã. Lão lại dùng chân dò thử. Thì ra lại thêm một xác người nữa bị Phạm nương nương ngã đè lên, song trong nhất thời lão vô tình không biết. Lão chặc lưỡi một tiếng tỏ vẻ ân hận vì lúc nãy không mang theo linh đơn. Bởi vậy, lão lại càng cố gắng quýt bế Phạm nương nương chạy vội xuống thuyền. Trong lòng thì bối rối, nhưng mọi hành động của lão rất cẩn trọng. Lão đặt nhẹ nạn nhân nằm gọn trong lòng thuyền rồi quay lại lục lọi trong chiếc đũa đựng đồ nghề, lôi ra một cái tráp nhỏ. Lão dùng móng tay cạy nắp. Bên trong vốn vẹn chỉ có hai hoàn linh được hiểm hoi. Chẳng đoán gì cả, lão nhón ngay lấy một viên, cạy răng nhét vào miệng Phạm nương nương. Sau khi lặn chiếc tráp gỗ vào lưng, lão nhắm theo lối cũ chạy vội đến chỗ các xác lúc nãy đang nằm. Quơ lấy gộc lửa, lão lật cái xác cứng đờ lên xem. Hình như còn chưa tin tưởng vào nhãn lực kém cỏi của mình, lão ngư phủ bèn kề sát gộc lửa đỏ vào mặt nạn nhân rồi cúi xuống phùng má thổi. Lúc đầu, đốm lửa bùng lên làm lão hoa mắt. Nhưng chỉ trong chốc lát lão có thể nhận ra được kẻ bất hạnh là ai. Lão thảng thốt kinh hoàng

bật lên mấy tiếng với giọng đầy tuyệt vọng:

– Trời ơi! Lý tiên sinh! Lý đại hiệp!

Rồi ông lão ôm lấy xác Bạch Diện Thư Sinh, trợn mắt ngó quanh, biểu lộ sự căm thù tột độ. Lão rít qua kẽ răng:

– Bọn nào đã hạ thủ vợ chồng Lý đại hiệp một cách ác độc như thế nào? Người như nhị vị bằng hữu của ta thuộc vào bậc trượng phu quân tử, chẳng màng danh lợi, khinh bả vinh hoa, không thêm bận tâm với những điều thị phi trong thiên hạ... Hà cố làm sao lại bị hại thảm khốc như vậy chứ? Không phải một hai tên đâu! Chắc bọn này đông lắm? Chúng giết hai người với mục đích gì?

Những câu sau cùng, lão hạ thấp giọng hơn. Chẳng biết phải làm sao, lão ngậm ngùi ôm xác người bạc phước mang luôn xuống thuyền.

Đêm mùa đông rét căm căm mà lão ngư phủ già nua không cảm thấy lạnh. Những bông tuyết trắng đục rơi lất phất tại thêm nổi ẩm đạm thê lương. Mái chèo khua nước lồm bồm nghe càng đơn điệu làm sao? Thỉnh thoảng lão ngư phủ dừng tay lại, đưa tay bắt mạch cho Phạm nương nương, trong lòng xao xuyến thấp thỏm. Lão nghĩ về Bạch Diện Thư Sinh Lý Tử Thanh với cả tấm lòng thương mến luyến tiếc. Tuy lão mới quen thân vợ chồng Lý tiên sinh cách đây năm, sáu tháng, song lão có cảm tưởng tình thâm giao gắn bó tự kiếp nào kia! Lão hiểu sâu sắc mối tơ duyên muôn màng này là kết quả của sự vượt qua muôn nghìn thử thách, vượt cả không gian và chẳng nệ thời gian suốt ba mươi mấy năm trời. Quả là một mối tình tuyệt đẹp. Lão thầm mong cho đôi bạn đời ấy tròn duyên giai ngẫu, hạnh phúc bền lâu. Nhưng than ôi! Con tạo trở trêu đã gây nên cảnh thảm sầu thê lương tang tóc. Tưởng đâu duyên số muôn màng sẽ được đền bù lại cho đến khi đầu bạc răng long. Nào ngờ cuộc đời quá ư nghiệt ngã. Thôi rồi một cuộc bể dâu, xót xa cho cảnh cơ cầu đắng cay! Thương thay! Một con người như Bạch Diện Thư Sinh sống trọn đời chỉ biết xả thân vì nghĩa. Lũ ma đầu trên chốn giang hồ gặp người như gặp khắc tinh. Người là thái dương mang ánh sáng đến cho bao cuộc đời tăm tối, là niềm tin, là hy vọng cho những ai bị áp bức, đọa đày. Là một con người với bao nghĩa cử cao thượng như vậy thì hỏi làm sao trời lại nỡ để vắng bóng Lý tiên sinh giữa cuộc đời?

Vậy àm người lũ hiệp đã vĩnh viễn ra đi, xa lìa nhân thế! Có những hạt giống tốt mà tự thân nó phải mục đi, để cho mầm mống từ đó phát sinh ra rồi sẽ được vươn lên bằng sức mới, mãnh liệt bội phần. Nói như thế, nếu có ai cho rằng đấy là điều an ủi thì cũng chẳng nên phủ nhận làm gì. Song chỉ đơn thuần nghĩ vậy thì chưa được hoàn hảo đâu! Bởi lẽ, trong hoàn vũ đều có những quy luật hài hòa của nó. Những hoán cải đổi thay, nhân thế không thể lường hết được. Ấy vậy mà đối với hóa công đây là chuyện bình thường.

Chôn cất Lý tiên sinh xong, lão ngư phủ tốt bụng tận tình chạy chữa cho Phạm nương nương qua cơn hoạn nạn. Phạm nương nương nằm liệt suốt mấy hôm liền.

Những lúc tỉnh lại, nàng như kẻ mất hồn, luôn thổn thức gọi tình lang. Ông lão ngư phủ già lòng đau như xé. Tuy nhiên, lão vẫn cố nén lòng để chăm sóc cho nàng.

Đến ngày thứ năm. Vào một buổi sáng tuyết rơi trắng đất, Phạm nương nương rên lên mấy tiếng, vừa gượng ngồi dậy đã có lão ngư vôi vàng chồm tới đỡ. Lão cất giọng thật dịu dàng ấm áp, thăm đờm tình nghĩa như một người cha:

– Diệt nhi! Con thấy trong người thế nào? Con gắng uống chén nước gạo rang nhé!

Phạm nương nương thần thờ đặt bàn tay xanh xao lên cánh tay của lão, đưa đôi mắt thất thần ngơ ngác thốt:

– Lão bá ơi! Lý lang của tiện nữ đâu rồi?

Nghe nàng hỏi như vậy, lão không khỏi chạnh lòng. Lão vốn biết vết thương của nàng rất ư là trầm trọng, nếu nói thật e hậu quả khó lường. Chi bằng nói trại đi may ra nàng mới bình phục được. Nghĩ vậy lão bèn cất giọng thân tình nói:

– À à... Lý đại hiệp ư?... Đi vắng rồi!

– Lang quân của tiện nữ đi đâu vậy lão bá?

– Lý đại hiệp lên núi hái thuốc cho phu nhân.

– Thế chàng có đi lâu không?

– Chóng về thôi! Nào, uống chén nước gạo rang cho khỏe nhé!

Phạm nương nương ngoan ngoãn vâng lời. Lão ngư phủ đỡ bát nước, kê vào miệng nàng. Lòng bùi ngùi, lão nhìn nàng chiêu từng ngụm nhỏ. Kiên nhẫn đợi cho nàng uống xong, lão từ tốn đặt chiếc bát xuống rồi đỡ dành:

– Diệt nhi nằm xuống nghỉ đi!

Nàng ngậy thơ hỏi:

– Bao giờ Lý lang của con về, lão bá?

– À! Lý đại hiệp đợi diệt nữ của ta ngủ thật ngon rồi mới về!

– Thế thì con ngủ nhé!

– Ừ! Diệt nữ của ta ngoan lắm!

– Nếu chàng về mà con còn ngủ, lão bá nhớ kêu con nhé!

Lão ngư phủ gật bừa:

– Ừ! Ừ! Được thôi!

Điu Phạm nương nương nằm xuống, lão kéo bức chăn đơn đắp lên tận cổ cho nàng. Trong túp lều xiêu vẹo của lão đây, chỉ đơn sơ có một chiếc chõng tre và một tấm chăn cũ kỹ. Mấy hôm nay nhường chỗ ấm cùng nhất của mình cho người bị nạn, lão đành phải cuộn mình trong đống cỏ khô. Chẳng quản ngày đêm, lão ứng trực canh nàng canh từng tiếng thở. Lão mừng khôn kể xiết khi thấy bệnh nhân đang hồi phục từ từ.

Vào một buổi sáng. Lão ngư phủ trỗi dậy từ lúc tinh mơ. Lão nhen lửa thổi cơm, nấu nước pha trà đầu đó xong xuôi, mới nấu thêm một nồi cháo gạo tẻ. Lão bới cơm ra bát, rót trà vào một chiếc cốc sành. Rút trong ống bương một đôi đũa tre, lão cắm nghiêm lên bát cơm đầy, lại đặt lên trên bát cơm một con khô cá nướng. Sau khi đốt ba cây nhang, lão canh cho lửa cháy riu riu rồi mới mang nước ra khỏi nhà. Tuyết rơi lất phất trên đầu, lão vẫn điềm nhiên lầm lũi đến trước một ngôi mộ mới đắp. Chậm rãi đặt cơm nước xuống chân mộ, lão ngư phủ trịnh trọng cầm thẻ nhang, cung tay khom mình lâm râm khấn vái. Lão mặc niệm một lúc khá lâu...

Tuyết vẫn rơi đều, có tiếng chân người nhẹ bước đến sau lưng, lão không hề hay biết. Đến chừng một giọng nữ lang cất lên, lão mới giật thót mình quay người lại:

– Lão bá! Mộ của ai thế?

Lão ngư phủ ồm ờ chẳng dám nói thật:

– Ồ... à, mộ của cháu lão mõ...

– Lão nói dối rồi! Xưa nay vợ chồng tiện nữ thân thiết với lão bá. Biết rõ người sống đơn độc một mình. Làm gì có bà con thân thích của lão bá bỏ xác nơi đây?

Qua một hồi bối rối, lão nói:

– Ủ! Lão mõ nói đùa đấy! Đúng ra là mộ của một người bạn thân đã qua đời từ mấy năm về trước. Nay nhớ lại ngày kỵ, lão đơm bát cơm đạm bạc mời bạn dùng tạm vậy mà!

Đến bây giờ lão mới nhìn thẳng vào mặt Phạm nương nương:

– Diệt nhi ra đây làm chi cho lạnh! Không khéo bệnh lại tái phát đó nhé!

Phạm nương nương quỳ phục dưới chân lão ngư phủ. Khuôn mặt tái xanh của nàng phảng phất một nỗi buồn miên man, trầm mặc:

– Cớ sao Lý lang của con lâu trở về thế lão bá? Lão bá nói thật đi! Lý lang của con đâu rồi? Chàng ở đâu hở, lão bá?

Lão ngư phủ xúc động nói thắm: “Phu quân của con đang nằm dưới vùng đất lạnh, trước mặt chúng ta đây! Lý đại hiệp đã vĩnh biệt chúng ta rồi, còn đâu mà hỏi?..”. Bụng thì nghĩ vậy, song lão không nỡ nói ra thành lời. Hiện giờ Phạm nương nương tuy có thể đi lại được rồi đó, nhưng cũng chưa phải lúc tỏ bày sự thật, nhất là một sự thật phũ phàng. Biết đâu vì quá yêu Lý đại hiệp, nàng có thể liều thân tự vẫn? Lão tính như vậy xong, bèn ôn tồn nói:

– Diệt nhi! Chúng ta mau về thôi! Đừng nấn ná ở đây lâu, không khéo nhiễm lạnh đấy!

Nói rồi lão dìu nàng quay trở về túp lều nhỏ.

Qua mấy ngày sau, trí nhớ của Phạm nương nương mới dần dần hồi phục. Nàng bắt đầu nhớ lại cuộc giao tranh chiều hôm nọ với lũ quần ma. Nàng đã sử dụng các tuyệt chiêu hạ thủ được hai tên ma đầu. Riêng lang quân anh dũng của nàng hạ gọn

tên cáo già cầm đầu bọn chúng. Khi nàng đánh gạt được một lần ba lưỡi đại đao, nhác thấy ngọn côn của một tên vừa bổ xuống đầu chàng. Bất kể hiểm nguy, nàng nhào người đến cứu giải bằng một tuyệt chiêu. Chẳng ngờ ngay lúc đó, khi nàng vừa kiễng chân lên liền bị một mũi kiếm ác hiểm xuyên vào đùi. Không nín được vì đau buốt, nàng buột miệng rên lên. Chính bởi tiếng rên của nàng đã làm cho chàng dao động. Có lẽ chàng đã bị ám khí kẻ thù phóng vào tử huyết nên mới ngã sấp xuống chân nàng. Đúng rồi! Trước đó vài giây, chàng đã thốt lên mấy tiếng hấp hối, già biệt nàng: “Ta chết mất ai nương ơi! Xin vĩnh biệt!..”. Nàng kinh hoàng nhào đến thì... không còn biết gì nữa! Phải rồi! Tình lang của nàng giờ đây đã ra người thiên cổ. Thế mà nàng cứ nghĩ chàng còn đang sống trên dương thế. Thậm chí, nàng còn hiểu lầm rằng chàng đã bỏ mặc nàng đau ốm héo hon, để rong chơi nơi phương trời nào đó! Ấy thế, tại sao lão bá lại nói với nàng là chàng bận đi kiếm thuốc về chữa bệnh cho nàng? Lão bá nói dối nàng với mục đích gì đây? Nàng vốn biết lão bá là con người chất phác hiền lành. Có khi nào lão lại dựng chuyện quàng xiên? A, hay là lão bá sợ nàng uất ức mà thác theo chàng cho trọn nghĩa tào khang? Đúng rồi! Vậy mà nàng không nghĩ ra!... Nếu nàng không lầm thì ngôi mộ ngoài kia đúng là mộ của chàng, người mà nàng yêu quý nhất trên đời vậy! Ô! Nhưng mà có phải chàng đang nằm ở đó hay chăng? Cần phải xác định thôi!...

Hôm nay, thấy nàng đã đỡ hơn trước rất nhiều, lão ngư phủ yên tâm dặn dò nàng ở nhà tĩnh dưỡng. Lão mang đồ nghề chèo thuyền ra giữa hồ đánh cá. Lão định bụng được ít nhiều gì cũng phải về sớm, chỉ cần vài con cá tươi nấu cháo cho nàng bồi dưỡng là đủ rồi.

Vắng lão bá, Phạm nương nương trơ trọi một mình. Nàng cảm thấy cô đơn nên suy tư nghĩ ngợi. Ký ức nàng chợt sống dậy, nàng nhớ lại mọi việc. Quá khứ hiện về làm xáo trộn hiện tại và lung lạc tinh thần. Do đó, tâm trạng bắt đầu bị giày vò với bao ý nghĩ vô tình làm cho đầu óc của nàng trở nên quẩn bách. Một khi con người đã yêu cuồng nhiệt thì thường ở những ý nghĩ rồ dại không có cách nào ngăn cản nổi. Hễ một tia ý niệm nào vừa lóe lên trong đầu, nó sẽ có một động lực kèm theo, xúi giục thúc đẩy để thực hiện cho bằng được mới nghe. Trong đầu óc nông nổi của Phạm nương nương hiện giờ muốn biết có phải Bạch Diện Thư Sinh đang nằm dưới đáy mộ kia không. Nếu đúng là chàng, ắt hẳn nàng cũng sẽ tình nguyện vùi mình thác luôn cho trọn tình chung thủy.

Thế là Phạm nương nương vội vàng chạy ra ngôi mộ ấy.

Lại nói về lão ngư phủ già nua phúc hậu. Lão định bụng làm mẻ câu giăng, chủ yếu kiếm vài con cá trổng trổng đem về nấu cháo cho người bệnh. Lão lắc đầu thất vọng khi giở lên được mấy con cá bé xíu. Nhưng nhờ vào đức kiên trì nhẫn nại vốn có, cuối cùng ông lao được toại nguyện. Lần đến cuối đoạn lướt giăng, lão xách lên hai con cá khá bự. Nghĩ đến bữa cháo trưa nay có miếng cá tươi cho người bệnh, bất giác lão nở một nụ cười thỏa mãn:

– Tội nghiệp cho diệt nữ của ta. Bệnh cả nửa tháng trời, chẳng có món gì ngon để tẩm bổ hết!... Chà! Được hai con cá lớn như vậy là đỡ lắm rồi! Thôi!... Ta nên kịp quay về, kéo nó trông!...

Lão ngư phủ chẳng kịp gỡ lưới câu và xỏ râu cá lại như mọi bận, cứ thế, lão gom bỏ vào lòng thuyền rồi bươn bả chèo thẳng về nhà. Khi bước chân vào bên trong túp lều quen thuộc, lão kinh ngạc nhìn quanh nhìn quẩn, chẳng thấy Phạm nương nương đâu. Lão cúi xuống giở niêu cháo xem thử. Niêu cháo hoa vẫn còn đầy ắp. Cuống quýt, lão thả vội mớ cá còn vướng đùm câu giăng, tất tả chạy ra khỏi nhà, gọi: “Diệt nữ ơi, diệt nữ ơi!” vang rền. Lão nghi ngại nhìn xuống mé hồ, trong lòng không khỏi hồi hộp, lo âu. Rồi lão chú ý nhìn xuống mặt đất. Mặt tuyết xốp phủ trắng ngàn, lão chậm rãi đi quanh túp lều nhỏ một vòng. Chợt lão trở mắt ngó sững những vết chân người quệt dài trên tuyết. Lão cứ theo dấu chân, đi chừng vài mươi trượng. Dường như lão phỏng đoán điều gì không hay xảy ra, nên chỉ thấy lão hốt hải cắm đầu chạy. Chẳng mấy chốc, lão ngư phủ chỉ còn cách mộ phần của Lý tiên sinh ước chừng mười bước ngắn. Lão vừa ôm ngực thở dốc, vừa trợn đờ mắt ra nhìn đăm đăm. Trước mắt lão, một cảnh tượng thương tâm, bất cứ ai nhìn thấy cũng phải nao lòng.

Phạm nương nương áo quần xộc xệch, tóc xơ rối bù, thân hình tiều tụy của nàng bê bết những tuyết cùng bùn đất vì phải quần quai cả buổi nư con cá mắc cạn. Đôi bàn tay nàng cứ mãi mê cào bới vào nấm mộ, chẳng hề ngơi nghỉ khắc nào. Thoạt nhìn, người ta có thể hiểu lầm một con thú kỳ lạ nào đấy đang ra sức đào hang để ẩn.

Lão ngư phủ sững sờ hồi lâu rồi mới nhấn bước một, đi đến cạnh nàng giữ lấy đôi cánh tay nàng, run giọng thốt:

– Diệt nhi! Diệt nhi! Con điên rồi sao?

Nàng vùng ra khỏi đôi bàn tay nhăn nheo, đưa ánh mắt giận dữ lườm lão một cái rồi thản nhiên tiếp tục công việc kỳ cục của mình. Lão ngư phủ lắc đầu ái ngại, tuy nhiên lão vẫn kiên trì biểu lộ những hành động can ngăn. Lão xuống nước năn nỉ:

– Diệt nhi! Con đừng làm như vậy kéo mang tội đó! Hãy để yên cho người nghỉ giấc nghìn thu. Chớ có hành động điên rồ như vậy mà lỗi đạo làm người!

Bấy giờ, Phạm nương nương mới ngẩng lên nhìn lão với ánh mắt nghiêm nghị:

– Lão bá! Có phải đây là mộ của Lý lang tiện nữ chăng?

Ông lão ngần ngại chẳng biết có nên nói thật hay không. Phạm nương nương gằn giọng nói tiếp:

– Tại sao lão bá lại muốn đổi gạt con?

Ánh mắt nàng như muốn thiêu đốt trái tim đầy nhân hậu của lão. Chẳng còn cách nào hơn, lão đành phải thú nhận:

– Diệt nữ ơi! Mấy hôm trước lão phu không dám nói thật, chẳng qua bệnh tình diệt nữ quá ư trầm trọng. Lão phu e rằng diệt nữ khi nghe tin lệnh lang quân đã thác, liền uất lên mà vong mạng đó thôi...

Nghe đến đây, Phạm nương nương vội ngắt lời:

– Nếu vậy thì Lý lang đang nằm dưới đáy huyệt này!

Dứt lời, nàng nhào xuống vận toàn chân lực đào bới. Lúc này ngôi mộ không còn hình dạng như trước nữa. Thay vào đó là một cái hố nhỏ bị đôi tay của Phạm nương nương đào lên. Lão ngư phủ hốt hoảng vội xắn đến can ngăn. Công việc bị phá ngang, nàng nổi khùng cào cấu vào người lão. Ông lão tội nghiệp cố gắng lắm mới nắm được hai cánh tay của nàng. Đôi mắt long lên giận dữ, nàng cố giãy, song đành bất lực. Thì ra, nội công của nàng đã bị tàn phế từ hôm bị trọng thương. Bằng không, suốt cả buổi nay mặc dù chưa bình phục hoàn toàn, nàng cũng có thể trục lên được năm ba ngôi mộ như vậy chứ chẳng phải đùa!

Lão ngư phủ nhìn những móng tay của nàng bị bong ra rướm máu, rồi ngẩng lên nhìn khuôn mặt lấm lem đầu cổ tóc tai lồi thối lếch thếch. Trông nàng chẳng khác nào một con mụ điên. Mà có lẽ nàng đang lên cơn điên thật, lòng lão xót xa như bị xát muối. Lão rưng rưng thốt khẽ:

– Thôi, về nghỉ đi con!

Nàng lắc đầu, định vùng mạnh nhưng không làm gì được. Nàng rên lên như con thú bị thương:

– Lão bá... có thương con không?

Lão ngư phủ gật nhẹ:

– Ta thương điệt nhi lắm chứ!

– Nếu lão bá thương thì hãy để cho tiện nữ nằm xuống đáy với chàng! Tiện nữ tha thiết mong mỗi được toại nguyện như vậy lắm! Xin... tiền bối rủ lòng thương!

Lão lắc đầu nguây nguậy:

– Chớ! Chớ có khùng điên!

– Khô... ông! Tiện nữ muốn chết!

Nàng thè lưỡi ra định cắn, lão ngư phủ thất kinh, chẳng kịp nghĩ ngợi điều gì, lão đưa mấy ngón tay của mình đẩy cái lưỡi của nàng vào. Cùng lúc hai hàm răng nàng cắn chặt. Trong trường hợp này, lão chẳng còn nệ đau đớn gì cả. Bởi vì, nỗi đau khổ của nàng quá lớn đã thâm nhập vào tâm hồn của lão. Là người chứng kiến cuộc bể dâu, nỗi đau khổ dâng lên chất ngất làm trĩu nặng một linh hồn, lão ngư phủ cảm nhận điều đó. Lão ngỡ như lòng mình cũng trĩu nặng đau thương!

Ôi, tình yêu! Khi tình yêu lên ngôi, tình yêu đã được ngự trị trên tất cả. Tình yêu vĩnh hằng và cũng là tình yêu bất diệt. Ấy là khi tình yêu được thắp sáng lên bởi ngọn lửa của trái tim hồng. Xin chúc cho tình yêu được nghìn đời trường cửu. Phạm nương nương dâng hiến trọn trái tim yêu cho người lữ hiệp ấy. Âu đó là hoài bão, đó là niềm tin, là ước mơ và là niềm hạnh phúc của chính nàng vậy.

Lúc bấy giờ, Phạm nương nương rũ xuống vì không còn sinh lực nữa. Chả lẽ

chẳng còn lời nào để can gián nàng hay sao? Nhưng trong đầu lão ngư phủ đã kịp phát ra một tia sáng lạc quan. Lão đưa cánh tay gân guốc đỡ nàng dịu giọng hỏi:

– Phạm Thoại Hoa điệt nữ! Hãy bình tĩnh mà nghe ta hỏi này...

– ...

– Điệt nữ! Con có thật tình yêu Lý đại hiệp không?

Với hình hài của một người điên, duy đôi mắt còn ánh lên niềm bi ai thống thiết, Phạm nương nương thốt qua giọng nghẹn ngào:

– Thưa lão bá, chàng là lẽ sống của đời con.

– Thế thì điệt nữ phải sống!

– Tại sao ạ?

– Vì mầm sống của Lý đại hiệp còn tồn tại trên thế gian này!

– Thưa lão bá! Người muốn nói...

– Thoại nhi à! Ta muốn bảo rằng: Bạch Diện Thư Sinh Lý đại hiệp dù có thác đi, song giọt máu của chàng vẫn còn tồn tại đó! Thoại nhi, nếu quả thật con yêu chàng trọn vẹn thì phải có bổn phận cứu mang giọt máu duy nhất của chàng. Hãy sống với cõi tạm này để bảo bọc đứa bé trong lòng... Nếu ta không làm thì đó chính là trách nhiệm thiêng liêng mà Lý đại hiệp đã trao cho Thoại nhi vậy! Hãy nghe theo lời ta và thực hiện chu toàn sứ mạng ấy, ắt hẳn Lý đại hiệp sẽ ngậm cười nơi chín suối vì mãn nguyện vô cùng!

Phạm nương nương nghe qua những lời trần tình của lão bá, nàng cảm thấy sáng mắt sáng lòng rồi ngùi bốt cơn sầu não bi quan. Nàng đưa đôi bàn tay đầy máu và bụi tuyết đặt nhẹ lên bụng: “Ôi, con ta chính là con của chàng! Giọt máu của chàng còn đây, thế mà ta quên mất! Chàng ôi! Thiếp sẽ cứu mang giọt máu của chàng. Chàng hãy gắng đợi, bao giờ con của chúng ta khôn lớn, thiếp sẽ theo chàng về thế giới bên kia!..”.

Rồi đó, nàng để cho lão bá dìu về ngôi lều nhỏ.

Từ dạo ấy, lão bá gọi nàng là nghĩa nữ. Hai cha con sống cuộc đời thanh đạm dưới mái nhà lá đơn sơ.

Nhờ những lời ân tình làm thức tỉnh Phạm nương nương của lão ngư phủ giàu lòng nhân hậu mà sau này đứa con của nàng và Bạch Diện Thư Sinh Lý Tử Thanh lớn lên rồi trở thành một bậc kỳ tài trong thiên hạ. Vậy mới hay một khi đã là kỳ duyên nghĩa hiệp thì hoa trái của mối duyên tình đó không phải là thứ tầm thường.